

бата, че си заспалъ тука, та хъркаше като закланъ. Чакъ отъ единъ часъ мѣсто можеше да те чуе човѣкъ.

Цигуларьтъ зяпаше изумено наоколо, но не казанито дума. Когато се вгледа по-дълго въ лицето на овчаря, стори му се, че бѣше го виждалъ нѣкъде, но де — не можеше да си спомни. Най-сетне се досѣти. Той бѣше сжщото старо джудже. Сжщиятъ бѣше и чудотворниятъ калпакъ на главата му. Коситѣ на Диня настрѣхнаха. Той бързо си грабна цигулката и калпака, скочи на крака и понечи да побѣгне. Но нѣщо затежа като олово въ него и го дръпна назадъ. Диню извика отъ страхъ: помисли, че го дърпа овчарьтъ. Ала, когато се поозърна, — и овчарьтъ и стадото се бѣха изгубили. Само тежкото нѣщо го теглѣще още назадъ. Диню поопипа политѣ на палтото си и набара пълнитѣ си джобове. Като бръкна въ тѣхъ, той извади една златна ябълка, сетне една златна круша. „Ай, ай! — извика възражданъ Диню — сега съмъ вече богатъ и вече нѣма да свиря ни по сватби, ни по кръщавки!“ Пъленъ съ горди надежди и планове, той си тръгна къмъ къщи. Когато прекрачи прага на градската врата, не можа да се стърпи и викна: — „Ей, пазачо, колко струва градътъ? Азъ искамъ ей сега да го купя цѣлия. Паритѣ ще броя веднага!“.

Вратарьтъ поклати глава и каза шеговито: „Изглежда, че си посрѣбналъ доста. Не вѣрвамъ съ цигулката да си спечелилъ толкова много!“.

— Гледай! — крѣсна му Диню разпалено и бръкна съ две ржца въ джобоветѣ на палтото си. Гледай, какво ми дадоха подземнитѣ човѣчета. Но каква бѣше почудата му, когато видѣ въ шепитѣ си изгнили ябълки, круши и други плодове! Пазачьтъ си поклати съжалително главата:

— Така е, така ... За пияниците и гнититѣ плодове сж злато ... Диню!...

Диню заплака ... Пръвъ пжтъ презъ живота си заплака ...